

Svajonų
ROMANAI

Aistra

Knygute.lt

KIRA SINCLAIR
Tarp geismo ir šmeižto

2022 rugsėjis-gruodis

BLOGIUKAI MILIJONIERIAI

Kira Sinclair

TARP GEISMO IR ŠMEIŽTO

Trijų knygų serija
"*Blogiukai milijonieriai*"
Trečia knyga

Kira Sinclair, *The Sinner's Secret*, 2020

© Kira Sinclair, 2020

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

Lina Noreikaitė, knygos viršelio dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2022

© Sondra Vekvert, vertimas iš anglų kalbos, 2022

ISBN 978-609-03-0841-7

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2022

1

Pora pastarųjų savaitių prabėgo lyg sapne ir ši akimirka buvo viso to kulminacija. Bleiklė Vitakerė stovėjo už savo naujojo stalo ir spoksojo į paprasto nešiojamojo kompiuterio ekraną, laukdama prisijungimo duomenų.

Ji nenumanė, ką daryti toliau.

Dėžė su asmeniniais daiktais laukė automobilyje, stovinčiame požeminėje aikštelėje. Ten buvo ir segtuvas su darbo dokumentais – juos davė Bekė, greitai aprodžiusi pastatą. Bleiklei turbūt reikėtų juos visus peržiūrėti.

Tik kūnas atsisakė pajudėti. Bleiklė vis sukiojo galvą nuo savo asmeninio kabineto durų iki milžiniškų langų, esančių už nugaros, pro kuriuos atsivėrė miesto panorama.

Bleiklė galėjo girdėti purvino ir perpildyto miesto triukšmą. Miesto, kurį ji jau kelerius metus vadino namais.

Žmonės čia taip pat buvo kitokie. Kiekvienas, kurį jai teko sutikti, nuo Fino de Lukos, charizmatiškojo vyro, į kurį ji kreipėsi dėl darbo, iki Darbo išteklių skyriaus registratoriaus, buvo geranoriškas, mandagus ir nuoširdžiai laimingas. Ši vieta stipriai skyrėsi nuo depresy-

vios, slegiančios darbovietės, kurioje jai teko dirbti anksčiau.

Žinoma, šie pokyčiai buvo į gera. Pokyčiai, kurių jai beviltiškai reikėjo, kartu su didesniu atlyginimu gavus naujas vyresniosios buhalterės pareigas įmonėje *Stouno apsauga*.

Bet kažkas čia buvo ne taip.

Šis jausmas vertė Bleiklę stovėti ir nesukristi į prabangią, neabejotinai patogią kėdę šalia.

Bleiklė, rodės, girdėjo keistai skambančius balsus galvoje, lyg kalbėtusi jos tėvai, lyg kovotų angelas su velniu. Mama sėdėjo ant vieno peties – apdairi, praktiška, ciniška, perspėjanti, kad jei kažkas atrodo per gerai, jog būtų tiesa, tikriausiai nieko gero iš to ir nereikėtų tikėtis. Ir tėtis ant kito – visada optimistiškas, žiūrintis į ateitį ir linkęs užsimerkti prieš neteisybę, tvirtinantis, kad jei kas nors paklotų Bleiklei pasaulį po kojomis, ji turėtų jį visą pasiimti ir bėgti neatsigrėždama, kol aplinkiniai neapsigalvojo.

Bleiklė tarsi buvo abiejų tėvų aukso viduriukas, dažnai kaustoma neryžtingumo.

Ne, tai netiesa. Sprendimas jau priimtas. Ji čia, savo naujajame kabinete, o tai reiškė, kad kelio atgal nebėra. Atitraukusi kėdę, Bleiklė

joje susmuko ir giliai iškvėpė, pripažindama, kad jos spėjimai apie kėdę pasitvirtino. Po šimts, senoji kėdė sugirgždėdavo kaskart Bleiklei atsistojus, o apatinė pagalvėlės dalis prie pagrindo buvo priklijuota lipniaja juosta. Ir tikrai negražia, nedekoratyvia.

Atsidariusi dokumentų segtuvą, ji ėmė skaityti informaciją apie kompanijos taisykles, pelno prieaugio ir draudimo planus. Įpusėjus atsivėrė kabineto durys.

Bleiklė tikėjosi tarpduryje pamatyti Bekę, grįžtančią suteikti papildomos informacijos, arba informatikos specialistą, atnešantį jai prisijungimo duomenis, kad pagaliau galėtų dirbti savo kompiuteriu.

Bet svečias buvo kitas.

Bleiklės pilvas įsitempė, o odą išmušė karštis išvydus už graikų dievus didingesnį vyrą, stovintį priešais, prie uždarytų kabineto durų. Deja, kad ir kokios mintys suktųsi jos galvoje pamačius Grėjų Lokvudą, kūno reakcija visada buvo tokia pati. Staigus, nenugalimas, iki kaulų smegenų persmelkiantis jausmas.

Šį kartą tas pažįstamas ir netrokštamasis atsakas buvo sumišęs su sveika nuostaba – „kio velnio?“

Nes šis žmogus, kurį ji mažiausiai tikėjosi sutikti savo naujajame kabinete, yra tas, kurį ji prieš aštuonerius metus buvo pasiuntusi už grotų.

Šunsnukis.

Grėjus Lokvudas per gyvenimą buvo vadinamas dar ne tokiais epitetais ir tikriausiai buvo to vertas.

Velnius, jis to nusipelnė ir šiandien, tik ne dėl tos priežasties, kurią įsivaizdavo Bleiklė Vitakerė. Ji buvo užtikrinta, kad jis buvo šunsnukis dėl savo praeities, nors tiesa ne tokia. Vis dėlto šiandien jis *buvo* toks, nes užsprendė Bleiklę į kampa. Deja, iki šios akimirkos ji nepastebėjo, kokioje mažoje erdvėje atsidūrė.

Tačiau netrukus buvo priversta tai suvokti.

- Ar taip tu pasitinki savo naująjį viršininką?

Nepasitikėjimas, pyktis, pagieža ir galiausiai suvokimas persmelkė Bleiklę. Grėjus troško mėgautis kiekviena akimirka, matydamas jos sumišusį veidą, primenantį visą farsą, kurį teko išverti ir prie kurio Bleiklė buvo prisidėjusi.

Tačiau pasitenkinimo jausmas, kurio jis laukė, taip ir neaplankė.

Velnius.

Tai buvo absoliučiai neparanku. Ypač dėl to, kad Grėjus nebuvo tikras, ar Bleiklė buvo ne-tyčia įvelta į apgavystę, dėl kurios jis sėdo į kalėjimą, ar įsitraukė savo noru.

Jis susipažino su Bleikle Vitakere prieš aštuonerius metus, kai dirbo Lokvudų šeimos kompanijoje. Buvo keletą kartų prasilenkę koridoriuje, susitikdavo susirinkimuose. Bleiklė tada traukė Grėjų taip pat kaip ir kitos gražios moterys, besisukiojančios aplink.

Viskas pasikeitė dieną, kai jis sėdėjo priešais ją teismo salėje ir klausėsi, kaip ji sistemingai dėstė konkrečius įrodymus prieš. Bleiklė praktiškai įdavė užtaisytą ginklą kaltintojui į rankas.

Ginklą, kuriuo jis taip niekada ir neiššovė. Tačiau tada Grėjui taip ir nepavyko įrodyti tiesos. Tada.

Jis vis dar niekaip negalėjo jos įrodyti, tačiau buvo pasiryžęs rasti būdą, kaip pakilti iš pele-nyų. Ir visai nesvarbu, kad jau buvo atsėdėjęs už nusikaltimą, kurio neįvykdė. Jis troško su-sigrąžinti ankstesnį gerą vardą ir gyvenimą.

Ir Bleiklė padės jam tai padaryti, nors pati apie tai nieko neįtarė. Nežinojo ir to, kad dėl

Šios priežasties ir buvo pasamdyta Stouno Andersono ir tik dėl to tapo naujausia *Stouno apsaugos* darbuotoja.

Stounas ir Finas klausė, kodėl jam taip rūpi šis tyrimas. Juk jis jau atsėdėjo paskirtą laiką už turto grobstymą ir dabar buvo laisvas gyventi toliau. Banke turėjo užtektinai pinigų daryti tai, ko trokšta, arba nedaryti išvis nieko.

Prieš apkaltinimą Grėjui šeimos kompanija nė kiek nerūpėjo. Ir taip, jam buvo be galo skaudu, kai šeima jo atsižadėjo. Tėvas Grėjų išspyrė iš įmonės ir atsisakė su juo kalbėtis. Mama apsimetė, kad niekad neturėjo sūnaus. Tačiau jis išmoko gyventi susitaikydamas su šia tiesa.

Anksčiau Grėjui aplinkinių nuomonė buvo nė motais. Buvo tinginys, nerūpestingas, išlepin-tas ir pasipūtęs. Tačiau kalėjimas jį pakeitė. Taip pat bendravimas su Stounu ir Finu. Dabar ėmė rūpėti, ką žmonės apie jį kalbėjo už akių.

Daugiausia dėl to, kad iš tiesų jis nebuvo pa-daręs nieko blogo. Gal ir buvo šunsnukis, bet įstatymų nelaužė niekada.

Bleiklė šoktelėjo iš kėdės, likusios už nugaros.

- Dirbu Stounui Andersonui ir Finui de Lukai.

- Ne, dirbi *Stouno apsaugai*. Stounas ir Finas yra du iš trijų įmonės bendraturčių. Aš esu trečiasis.

- Man niekas nesakė.

- Nes jų buvo paprašyta.

Bleiklė suspaudė lūpas į vieną ploną liniją, kurią Grėjus jau keletą kartų matė anksčiau. Ji smulkutė, simpatiška ir šviesių plaukų, tačiau vos panorėjusi galėjo tapti tikrai arši. Jis ne sykį jautė Bleiklės užsispyrimą iš labai arti. Ir ne tik teismo salėje, kai ji įkalė paskutinį vinį į jo karstą.

Grėjus pastebėjo ją per bendrus susirinkimus, kur ji karštligiškai įrodinėdavo tai, kas jai svarbu. Kaip jos akys užsidegdavo ir odą išmušdavo raudonis... Nuostabi, gundanti ir įdomi.

Bleiklė visų darbų imdavosi su tokia pat didžiule aistra. Ir tada Grėjus buvo per tingus priimti tokią stiprybę.

Jis vertino ją laikydamasis atstumo.

Atidariusi stalčių, Bleiklė išsitraukė rankinę ir permetė jos rankeną per petį.

- Kam tau mane įdarbinti? Juk nekenti manęs.

Grėjus, nutaisęs menką šypseną veide, pa-

purtė galvą.

- *Nekenti* yra per stiprus žodis.

- Padėjau įgrūsti tave į kalėjimą. *Neapykanta*, manau, žodis tinkamas.

- Nebūčiau toks tikras, - kad ir kaip troško nekęsti šios moters, stovinčios vos per keletą pėdų priešais, nepajėgė.

Na, žinoma, suversti visą kaltę ant Bleiklės būtų buvę lengviausia. Tai vis dar įmanoma ir tikėtina, kad ji iki kaklo įklimpusi į painiavą, sugriovusią Grėjui gyvenimą. Tačiau tiesos be Bleiklės pagalbos jis nesužinos. O ji nebuvo linkusi jam padėti bent jau tol, kol buvo kaltinama.

- Ne? O kokį žodį pavartotum tu?

Grėjus, pakreipęs galvą į šoną, keletą sekundžių įdėmiai į ją žiūrėjo.

- Pripažįstu, nesi pats mėgstamiausias mano žmogus. Bet nesu tikras, ar nusipelnei vis dar jausti mano neapykantą lygiai taip, kaip aš nusipelniau būti nusiųstas už grotų.

Bleiklė nusijuokė. Jos juokas šiurpuliukais perbėgo Grėjui per nugarą, bet tokia reakcija nestebino.

Purtydama galvą, Bleiklė apėjo stalą ir ėmė žingsniuoti link kabineto durų. Grėjus pasisuko

ir atsistojo tarp jos ir išėjimo. Bleiklė stabtelėjo, siekdama išvengti judviejų susilietimo. Grėjus atkreipė dėmesį, kaip ji netikėtai krūptelėjo. Pastebėjo ir tai, kaip jos ranka įsitempė spausdama rankinės rankeną delne.

Gudruolė.

Šiuos metus Grėjus stūmė laiką ir kovojo su kitais kaliniais požeminiame ringe, kurį buvo įkūręs su Stounu ir Finu. Jam buvo būtina fiziškai išsikrauti ir jis rado tam tinkamiausią būdą, kad netektų kaskart būti uždarytam į vienutę.

Ji šios kovos išmokė įvertinti ir akylai stebėti varžovus. Pastebėti menkiausias rodomas jų užuominas, atskleidžiančias paslėptus kėslus, prieš šiems tampant veiksmiais.

Tačiau Bleiklės ketinimai buvo aiškūs. Ji norėjo kuo greičiau sprukti iš šio kambario ir kuo toliau nuo Grėjaus.

Kaip gaila.

Keletą ateinančių savaitių jiems teks praleisti nemažai laiko kartu.

– Traukis iš kelio.

Jos akys degė ir Grėjus pajuto karščio bangą, nuvilnijusią per pilvą. Tai, kaip ji dirbtinai demonstravo savo drąsą, buvo kažkas paslaptingo ir gundančio. Kad ir kaip stipriai jis stengėsi

to nepastebėti.

Grėjaus lūpose pasirodė grėsminga šypsena. Jis nužvelgė Bleiklę nuo galvos iki kojų. Vėlniškai sunku atsispirti visiems gundantiems linkiams. Sijonas tobulai prigludęs prie jos dailaus užpakaliuko, o švarkas suveržtas diržu aplink siaurą liemenį.

Pasąmonėje Grėjus troško užsispirti ir pamatyti, ką ji darytų, jei jis atsegtų keletą sagų. Ar ji apkabintų jį? Ar jo kūnas sureaguotų į fizinį artumą?

Tai nebūtų protingas ėjimas. Tad Grėjus tik pasitraukė į šalį, palikdamas vietas Bleikle išeiti.

Nes jis negali savo kūnu jos sulaikyti.

- Gali išeiti kada panorėjusi, Bleikle.

Ji, primerkusi akis, pažvelgė į Grėjų:

- Ačiū... tau, - pasakė lėtai, lyg jausdama pavojų, bet vis dar suprasdama, kad spėdžiamis spąstai.

Jis leido jai žengti vos vieną žingsnį prieš atskleisdamas tiesą.

- Bet kažgi ar turi kur eiti. Leidau sau informuoti tavo buvusį darbdavį apie kelias abejotinas veiklas, kurias neseniai išsiaiškinau.

- Abejotinas veiklas? Kokias? Nepadariau

nieko abejotino.

- Žinoma, kad ne, tačiau įrodymai kalba patys už save.

Bleiklė sumišusi keletą kartų sužiopčiojo, kol galų gale sušnabždėjo:

- Šunsnukis.

- Jau sakei. Argi ne geras jausmas žinoti, kad prieš tave panaudotas melas? Vienaip ar kitaip, darbo, į kurį galėtum grįžti, nebėra. Ir abu gerai žinome, kaip sunku tau buvo ką nors susirasti, kai buvai atleista iš Lokvudų bendrovės.

Bleiklės odą persmelkė karštis, o jos melsvose akyse degė įniršis. Dieve, ji buvo nuostabi, kai širdo.

- Ko tu nori? - sumurmėjo. - Ar tai kerštas?

Kad nepadarytų kažko neapgalvoto, Grėjus sukryžiuo rankas ant krūtinės.

- Vargu. Noriu, kad padėtum įrodyti mano nekaltumą.

- Negaliu to padaryti.

- Nes nenori?

Bleiklės balse girdėjosi nusivylimas.

- Ne, nes tu nesi nekaltas.

- Galbūt klysti, Bleikle....

